

Iloa vuoteen 2012!

TUNTOSARVI

Nro 1 ♦ Tammikuu 2012

Suomen Kuurosokeat ry

Vierailulla
Presidentinlinnassa

Vaikuttamismatkalla
Brasiliassa

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus: Katse vuoteen 2012
- 4 Kuurosokeat vierailivat Presidentinlinnassa 9. joulukuuta 2011
- 7 Kotiväylän päivätoiminta on toiminut Palvelukeskus
Sampolassa ja Hämeenlinnassa 10 vuotta
- 10 Brasiliassa kuu köllötteli selällään
- vaikuttamismatka päiväntasaajan eteläpuolelle
- 14 Tuli on irti -näyttelyn esteettömyys vaarassa
- 16 Lormitellen, sormitellen
- 18 Tiedottaja esittäytyy

Kannen kuvassa on **Rauli Jalon** Halaus-patsas Presidentinlinnan salissa. Kuva: **Kalle Kiviniemi**. Takakannen kuva: **Katriina Ekola**.

Tuntosarvi 2/2012 ilmestyy 24.2. Aineiston viimeinen jättöpäivä 1.2.
Tuntosarvi 3/2012 ilmestyy 30.3. Aineiston viimeinen jättöpäivä 6.3. osoitteella: tiedotus@kuurosokeat.fi.

TUNTOSARVI 38. vuosikerta, ISSN 0358-2280, Julkaisija: Suomen Kuurosokeat ry. Taitto: Katriina Ekola
Päätoimittaja: vs. tiedottaja Katriina Ekola, p. 040 753 2026, s-posti: tiedotus@kuurosokeat.fi.
Toimitusneuvosto: Esko Jänntti (puheenjohtaja), Carita Halme, Anu Mikkola, Aarne Pirkola, Ari Suutarla, Jaakko Evonen (sihteeri) ja Katriina Ekola. **Hinta:** Vuosikerta 25 euroa. Suomen Kuurosokeat ry:n jäsenille ja asiakkaille ilmainen. 12 numeroa vuodessa isokirjoituksella, pisteillä, äänitteinä, videona ja/tai elektronisena versiona. Ruotsinkielinen Känselförteckningen ilmestyy 4 kertaa vuodessa isokirjoituksella. **Tilaukset ja osoitteenmuutokset:** Suomen Kuurosokeat ry, PL 40, 00030 IIRIS, p. 040 778 0299, faksi 040 604 7477, s-posti: kuurosokeat@kuurosokeat.fi.
Toimiston aukioloaika ma-pe klo 8.00-15.45. **Painopaikka:** Oriveden kirjapaino. Toimituksella on oikeus käyttää lehden juttuja yhdistyksen internet-sivuilla www.kuurosokeat.fi. Tuntosarvi on Kulttuuri-, mielipide- ja tiedelehtien liiton Kultti ry:n jäsenlehti.

Katse vuoteen 2012

Vuosi 2011 oli Suomen Kuurosokeat ry:n 40-vuotisjuhlavuosi, jonka satoa on saatu poimia Tuntosarvi-lehden sivuilta viime vuoden numeroissa. Vuoden 2012 ensimmäisessä numerossa piipahdamme vielä Presidentinlinnassa, jonne kuurosokeiden ryhmä teki tutustumiskäynnin joulukuussa. Tämän lehden sivuilta saamme lukea vielä myös muista syksyn matkoista ja elämyksistä.

Katse kääntyy kuitenkin uuteen vuoteen. Tiedottajan sijaisuus näkyy Tuntosarven sivuilla, sillä jokaisella päätoimittajalla on omanlainen otteensa ja kynänjälkensä. Edelleen lukijoiden omat kertomukset, jutut ja valokuvat ovat tervetulleita lehden sivuille. Otamme vastaan myös juttutoiveita.

Saavutettavuus on Suomen Kuurosokeat ry:n teemana vuonna 2012. Käykäämme siis tänä vuonna keskustelua siitä, miten kuurosokeiden erityistarpeet ja tietoyhteiskunnan luomat mahdollisuudet saataisiin palveluntuottajien tietoisuuteen. Tuntosarvella on oma paikkansa ja tehtävänsä saavutettavuus- ja esteettömyysasioiden näkyväksi tekemisessä.

Palaute lehdestä on myös äärimmäisen tärkeää, jotta osaamme toimituksessa huomioida lukijoiden tarpeita. Voitte lähettää palautetta suoraan tiedottajalle osoitteella: katriina.ekola@kuurosokeat.fi tai tiedotuksen osoitteella: tiedotus@kuurosokeat.fi.

Lukemisen iloa toivottaen

Katriina Ekola

vs. tiedottaja ◆

Presidentinlinnan saleissa riitti ihasteltavaa.

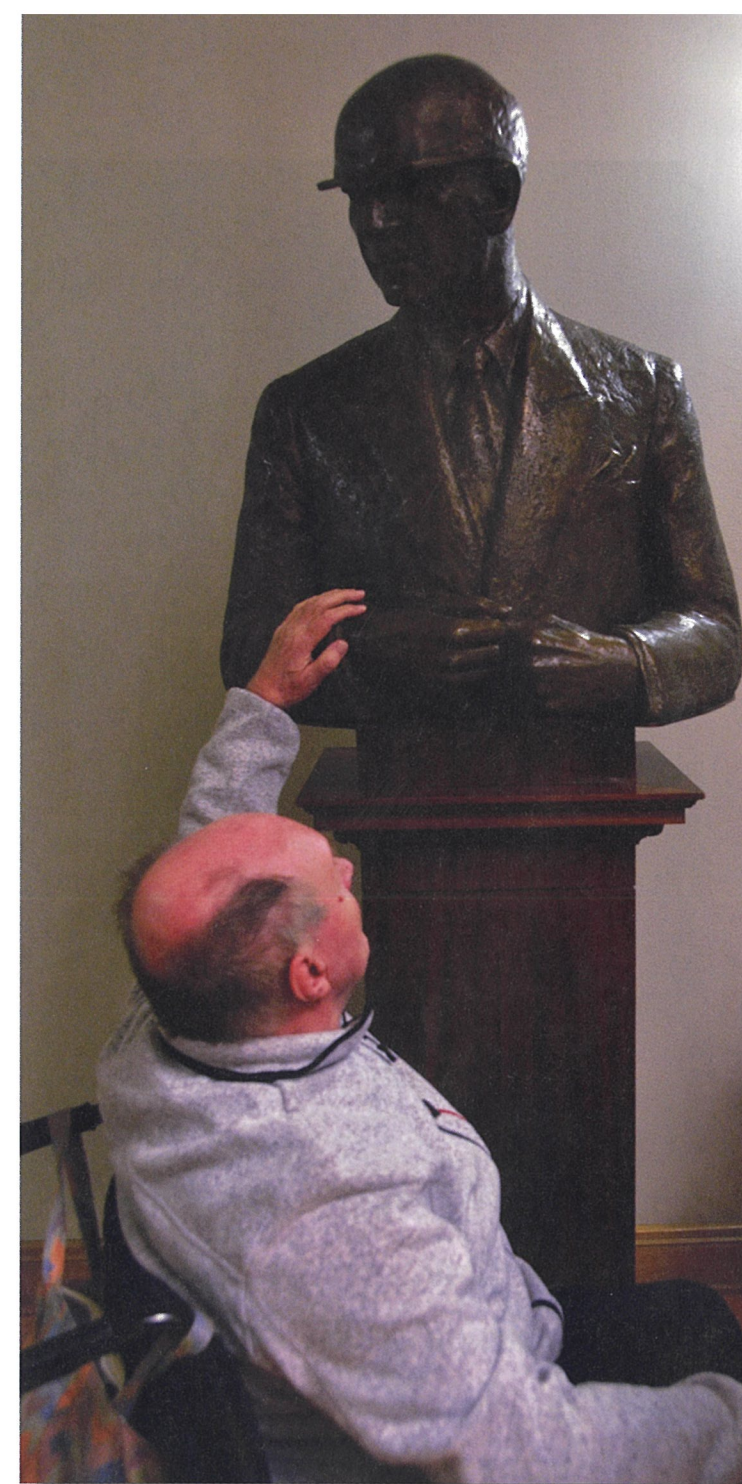
Kuurosokeat vierailivat Presidentinlinnassa 9.12.2011

Teksti: Jaakko Evonen, kuvat: Kalle Kiviniemi

Kuurosokeat saivat kutsun vierailla Presidentinlinnassa 9. päivänä joulukuuta 2011 tasavallan presidentti **Tarja Halosen** kutsumana. Hän toimi Suomen Kuurosokeat ry:n 40-vuotisjuhlavuoden suojelijana.

Vierailun järjestelyistä vastasivat Suomen Kuurosokeat ry:n toiminnanjohtaja **Kai Leinonen** ja virikeohjaaja **Anita Palo**. Kokoon-tuminen oli Mariankadun puoleisen sisäänkäynnin edessä. Hetken

päästä vartija avasi oven ja pääsimme astumaan sisään Presiden-tinlinnaan. Mukana oli kaikkiaan 68 ihmistä tulkit mukaan luettuna. Siirryimme ala-aulaan, joka oli hieno ja valtava. Pian opastettu kierros pääsikin alkamaan ja menimme rappusia pitkin Atriumiin, jossa heti näkyivät presidenttien patsaat salin molemmin puolin. Täältä kierros jatkui oppaan johdolla kohti Valtiosalia. Siellä presidenttipari kättelee itsenäisyyspäivänä kut-suvieraitaan. Salissa myös tansitaan Linnan juhlien aikana. Sali tuntui pienemmältä kuin miltä se vaikuttaa televisiokameroiden perusteella. Valtiosalin veistokset ja lukuisat valtavat katosta roikkuvat kristallikruunut toivat saliin hienon tunnelman. Sieltä kierros suuntautui kohti Ruokasalia, Peilisalia ja Goottilaista salia. Myös nämä tuntuivat isoilta ja juhlavilta. Seinillä oli lukuisia hienoja tauluja ja näkyvillä oli myös upeita huonekaluja sekä itsenäisyyspäivän vastaanoton si-nivalkoisia kukka-asetelmia.

Presidenttipatsaita oli lupa tunnustella ja koskea.

Presidentinlinnassa on upeita kattokruunuja ja koristemaalauksia.

Kun kierros oli päättynyt, moni meni takaisin Atriumiin presidenttien patsaiden luokse. Niitä oli lupa tunnustella ja koskea. Kyselin muutamilta kuurosokeilta, miten kosketeltavia patsaat olivat. Useat totesivat, että ne erottuivat koskettelemalla hyvin toisistaan. Oltiin kiitollisia, kun saatiin tunnustella patsaita.

Hetken kuluttua presidentti Tarja Halonen saapui luoksemme. Hänelle ojennettiin **Rauli Jalon** tekemä Halaus-patsas, jonka jälkeen presidentti antoi Suomen Kuurosokeat ry:lle Galapagos-saarella ottamastaan Hylje-valokuvasta teettämänsä taulun. Monet kuurosokeat antoivat lahjan presidentille. Sitten otettiin ryhmäkuva Valtiosalissa. Kuvan ottamisen jälkeen presidentti Halonen jäi vielä keskustelemaan kuurosokeiden kanssa ja halasi heitä. Tunnelma oli lämmin ja käsinkosketeltava.

Koko kierros kesti noin pari tuntia. Kokonaisuudessaan vierailu Presidentinlinnassa oli mielestäni ikimuistoinen ja ainutlaatuinen. ◆

Kotiväylän päivätoiminta on toiminut Palvelukeskus Sampolassa ja Hämeenlinnassa 10 vuotta

Teksti: Sari Kekkonen, kuvat: Irja Urme

Vietimme toiminnallista elämyspäivää 8.9.2011 Riihimäellä. Ensimmäisessä vierailimme Suomen Lasimuseola, jonka jälkeen söimme lounasta. Päivän kohokohta oli vierailu lasistudio Lasismiin, jossa saimme näytöksen lasinpuhalluksesta sekä halukkaat saivat myös itse kokeilla lasinpuhaltamista asiantuntijoiden opastuksella. Elämysvierailuun kuului myös tarjoilua talon puolesta lasinpuhalluksen lomassa.

Lasismi on seitsemän nuoren lasinpuhaltajan ja lasimuotoilijan perustama taidelasiosuuskunta. Lasihytti sekä myymälä-galleria sijaitsevat Riihimäen vanhalla lasitehtaalla. Lasinpuhalluksen ja -muotoilun lisäksi järjestämme työpajoja ja elämysiltoja. Lasismi valmistaa kor-

kealaatuisia lasitöitä muotoilijoille, yrityksille sekä yksityishenkilöille.

Ryhmäläisten ajatuksia ja kertomaa päivästä

"Lasinpuhaltajat katselivat ihmeissään, kun **Samuli Kujanpää** kuurosokeana rohkeasti uskalsi avustajan kanssa puhalttaa lasia."

Samuli itse kertoi kokemuksestaan: "Rohkeasti menin ja sain apua siinä. Tangon pyörittely ja maljakon suun tekeminen lasimateriaaliin tuntui hienolta. Avustajamies Lasismista auttoi koko ajan. Valmiin työn kun sain (viikon kuluttua puhaltamisesta), ihmettelin sitä, että tällaisen lasimaljakon sain tehtyä ja laitoin ylpeänä sen kirjahyllyyn näkyville."

Samuli Kujanpää puhalttaa lasia.

"Päivä tuntui myös onnistuneelta ja sai tehdä ostoksia Lasimuseolla", toteaa lasista valmistetut korvakorut ostanut **Anja Lehtola**.

Anja olikin Hämeenlinnan kuurosokeiden kerhossa mainostanut ja leuhkinutkin asialla, että näinkin voi tehdä, kun rohkeasti kokeilee uusia asioita!

"Tuntui tosi ylpeältä kun sai itse tehdä itselle oman lasimaljakon. Aikaisemmin olen ollut töissä lasiteh-

taalla ja nyt sai itse tehdä. Tuntui hyvältä ja päivä oli kokonaisuudessaan onnistunut. Kiitos järjestelyistä ohjaajille."

Ryhmän muut, monia erilaisia kädentaitoja ja materiaaleja hallitsevat miehet pitivät kokemusta uutena ja erilaisena, hyvänä. Vaikeaa oli, mutta kun autettiin niin se helpotti. Sula lasimassa pehmeästä ja venyvästä ulkomuodosta huolimatta tuntui silti jotenkin kovalta työstä.

Lasinpuhallus

Lasiuunissa mänki (lasin raaka-aineet) sulaa 1300–1550 °C:n lämpötilassa ja tuloksena on melko herkkäliikkeinen sekä runsaasti kuplia sisältävä sulate. Sulate jäähdytetään hitaasti työlämpötilaan (1000–1200 °C). Samalla lasi muuttuu herkkäliikkeisestä, valkohehkuisesta sulatteesta sitkeämmäksi, keltahehkuseksi massaksi, jolloin sillä on muovaukseen sopiva viskositeetti.

Sulasta lasimassasta muovataan erilaisia tuotteita puhaltamalla, puristamalla, vetämällä, valssaamalla tai linkoamalla. Tuotteesta riippuu, tapahtuuko muotoilu käsityönä, puoliautomaattisesti vai täysautomaattisesti erikoislaitteilla. Suupuhallus on tavallisista muotoilumenetelmistä vanhin.

Lähteet

<http://www.lasismi.fi/>

<http://prosessitekniikka.kpedu.fi/doc-html/lasi.html>

Retkipäivää pidettiin mielenkiintoisena ja elämyksellisenä.

Brasiliassa kuu köllötteli selällään – vaikuttamismatka päiväntasaajan eteläpuolelle

Teksti ja kuvat: Seija Troyano

Syys–lokakuun vaihteessa, 27.9.–1.10.2011 Sao Paulossa pidettiin Dbl:n johtoryhmän (toimikausi 2007–2011) viimeinen kokous sekä 15. Dbl:n kansainvälinen konferenssi. Olen vaikuttanut Dbl:n johtoryhmässä työllisyysverkoston vetäjänä, ja verkostot ovat samalla osa johtoryhmää.

Vaikuttaminen Dbl:n kentällä ei ole saanut oman kansallisen kuurosokeiden hallituksen täyttä tukea ja siunausta, joten monet käytännön haasteet on pitänyt ratkaista pitkälle itse. Joskus työn kokee kuitenkin niin mielekkääksi, että sen eteen on valmis näkemään vaivaa.

Koska minun ei ollut mahdollista jatkaa työllisyysverkoston vetäjänä, tavoitteeni oli löytää verkostolle uusi vetäjä ja turvata työllisyysasioiden esilläolo uudessa johtoryhmässä ennen lopettamistani.

Konferenssiviikon ohjelmassa yksi päivä oli verkostopäivä, jolloin vetäjät esittelivät oman verkoston toimintaa. Työllisyysverkostolle löytyi sitä kautta uusi asiasta kiinnostunut vetäjä yleisön joukosta. Asia oli lopullisesti selvä, kun esittelin Guatemalasta kotoisin olevan **Diana Bonillan** vielä uudelle johtoryhmälle, joka uudessa kokoonpanossaan kokoontui ensimmäisen kerran konferenssin loputtua ja hyväksyi

asian. Tavoitteeni matkan osalta toteutui näin toivotusti.

Sao Paulo – yksi maailman rikollisimmista kaupungeista

Ennen matkaani etsin netistä tietoa Sao Paulosta. Paikkaa kuvaillaan yhdeksi maailman rikollisimmaksi kaupungiksi, missä henkirikokset, kidnappaukset, ryöstöt ja muu rikollisuus kukoistavat ja missä poliiseja on liian vähän.

Joulukuun alussa saimme sitten kotimaan uutisista kuulla/lukea, miten Sao Paulossa oli pidätetty kolmen suomalaisen surmasta epäilty 58-vuotias mies. Häneltä löydettiin surmattujen suomalaisten luottokortteja. Uutinen kieltämättä kylmäsi.

Syys–lokakuun vaihteessa Brasiliassa oli kevät. Yhtenä päivänä lämpötila kipusi huikeaan + 36 lämpöasteeseen, mikä tuntui keskellä asfalttikatuja ja 30-kerroksisia pilvenpiirtäjiä suorastaan trooppiselta. Hotellien ja suurten kauppakeskusten sisätilat tarjosivat kuitenkin

hyvin toimivan ilmastoinnin. Konferenssipaikalla jopa liiallisen, sillä auditoriossa oli välillä suorastaan kylmä.

Venyvä aikakäsite – erilainen kulttuuri

Konferenssi järjestettiin Brasiliassa ensimmäistä kertaa, mikä näkyi järjestelyissä eri tavoin. Aikataulut venyivät lähes poikkeuksetta ja monet meillä selkeästi huomioitavat käytännön asiat olivat hukassa. Tämä kysyi toimiviin järjestelyihin tottuneelta konferenssiyleisöltä joko hyvää huumorintajua, pitkää pinnaa tai tietyn kulttuurin tunteusta, että tilanteisiin osasi suhtautua jotakuinkin maltillisesti. Ajan suhteellinen käsite on osa tietyn kulttuurin arkea, eikä viivästyminen ole siellä juuri syy hermoilla.

Esimerkiksi gaalaillasta, joka pidettiin reilun puolen tunnin bussimatkan päässä konferenssihotellista, oli määrä halutessa päästä takaisin hotellille heti ruokailun jälkeen klo 22.

Taktiilikommunikaatiota kansainväliseen malliin.

Kello 22 aikoihin kuitenkin vasta lopeteltiin lukuisat puheet ja sponsoreiden kiittelyt ja päästiin lopulta aloittamaan ruokailu. Siinä vaiheessa eräs pöytäseurueestani totesi torkahtaneensa ainakin kolme kertaa...

Ruokailun kanssa samaan aikaan alkoi myös kovaääninen musiikki äänentoistoineen. Saimme sanoa hyvästit keskustelulle ympärillä olevien ihmisten kanssa. Kuulemisen olosuhteet olivat melkoisen lohduttomat jopa kuuleville.

Turistipäivä

Konferenssin yksi päivä oli turistipäivä. Harkinnan jälkeen päädyin ostamaan kokopäiväretken, jossa kävisimme mm. orkideatalossa. Matka oli suhteellisen kallis, mutta orkideat kiinnostivat kovasti ja varustauduin matkaan kameran kanssa. Loppujen lopuksi emme sitten päässeet koko orkideataloon vaan meille ilmoitettiin yllättäen matkan puolivälissä, että orkideatalossa on remontti meneillään. Moni oli syystäkin pettynyt ja tiedustelimme miksi asiasta kerrotaan vasta

nyt. Syitä seliteltiin ja pahoiteltiin sekä kehoitettiin keskustelemaan matkanjärjestäjän kanssa seuraavana päivänä. Matkanjärjestäjä **Adamille** jonottikin sitten yksi ja toinenkin harmistunut turisti. Itse onnistuin saamaan pienen "symbolisen" korvauksen (noin 15 euroa) maksamastani 80 euron matkasta. Päivämatkamme oli määrä kestää kahdeksan tuntia, mutta körottelimme bussilla lopulta 11 tuntia pitkin pimeää tietä. Huumoria heitettiin taas kehiin.

Kävimme kuitenkin Santosin kahvimuseossa, jossa kuulumme kuuluisan kahvimaan historiaa. Näimme myös bussia odotellessamme läheisen kerrostalon parvekekaieteella kaksi pörröistä korppikotkan poikasta leppäilemässä.

Lyhyen venematkan päässä olevalla historiallisella sota-ajan linnakesaarella näin miten papaija-, avokado- ja banaanipuu riiputtivat hedelmiään. Väliin jääneen orkideatalon harmitusta matkaopas paikkasi tarjoamalla aikaa kävellä

Guarujassa sijainneen ruokapaikan edessä aukeavalla samettisella hietikolla ja ihailla auringonlaskua.

Palautetta konferenssijärjestelyistä oli onneksi helppo antaa Dbl:n uudelle presidentille, **Gillian Morbeylle**. Palautekeskustelua ehdimme käydä myös lentokentällä **Lex Grandian** (Kuurosokeiden Maailmanliiton Presidentti) kanssa. Kun kerroin Lexille viikon tapahtumista, Lex nauroi ja nauru tarttui minuunkin. Niinpä – olimme yhtä konferenssikokemusta rikkaampia. ◆

Papaijapuu hedelmineen.

Tuli on irti -näyttelyn esteettömyys vaarassa

Teksti: Paula Valminen

Tuli on irti! -näyttely, Logomo, Köydenpunojankatu 14, Turku, 26.10.2011.

Korkealle katonrajaan kiirivä kaiku, jalkojen alla vastaavasti epätasainen, kapeine junaraiteineen maton alle piilotettu sementtilattia vastaanottaa ryhmämme: kuurosokeita ja kuulonäkövammaisia oppaidensa sekä ryhmänjohtajiensa kanssa. Olemme tulleet kulttuuripääkaupunki Turun päätapahtumapaikkaan, kulttuurikeskus Logomoon, missä tutustumme tiedekeskus Heurekan ja Logomon toteuttamaan yhteisnäyttelyyn.

Yleisöoppaan kerrottua rakennuksen historiasta lähdemme tunnin mittaiselle tutkimusmatkalle aina

tulen syntyajoille saakka. Ensimmäisen mutkan jälkeen päädymme pimennettyyn tilaan, missä opas kertoo seinille suunnattujen videokuvien avulla alkukantaisesta tulen sytyttämisestä, mihin käytettiin muun muassa tuluksia ja taulakääpää. Oppaan selostus hukkuu ajoittain liekkien kohinasta, nuotion rätinästä ja sodan keskeltä luotujen kuvitteellisten äänitehosteiden joukkoon.

Ilmeisesti ryhmämme on liian haasteellinen ohjattavaksi sepän työpaajan, ja näin jää tulen sytytys entisajan välineillä vain haaveeksi. Saamme sentään tunnusteltavaksemme nämä tulentekovälineet. Taulakääpäpussia sisältöineen kehotetaan käsittelemään varoen.

Nuuhkaista sitä toki saa, jolloin siitä erottuu tunkkainen haju.

Matkamme menneisyyteen jatkuu vuoteen 1827 kapealle mukulakivi-päälysteiselle kadulle. Himmeässä valaistuksessa molemmin puolin katuja kohoavien puutalojen seinät vaikuttavatkin aidoilta. Puuttuu vain hevosten kavioiden kopse, rattaanpyörien kolke ja ihmisten puheensorina. Oma oppaani kertoo yhden talon ikkunoista avautuvan näkymän huoneeseen, jossa talon rouva istuu tuolilla piikatyön kykkiesä avotakan ääressä tuluksilla tulta sytyttämässä. Tunnustelen seinän karheaa maalattua lautapintaa.

Eteenpäin siirryttäessä kerrotaan tulipalon jo tehneen tuhojaan. Hiil-tyneiden seinähirsien raoista tupruava savu hätkähdyttää. Kuumuus hohkaa katukiveyksestä, ja savun hajukin tuntuu aidolta. Hyvistä kengistä huolimatta jalkapohjat saavat tehokkaan kivihieronnan.

Seuraavassa kohteessa joudumme vastakkain paloruiskukärkyjen

eteen valjastetun komean suomenhevosen kanssa. Tekisi mieli silit- tää sen turpaa, mutta sen ilon es- tää kyltti, jossa kielletään hevoseen koskeminen. Syy tähän on selkeä, hevonen osoittautuu aidoksi ja täy- tetyksi luontokappaleeksi. Tieto saa kylmät väreet kulkemaan pitkin kä- sivarsiani.

Jatkaessamme kierrosta löytyi lä- hes jokaisen 50-luvun pikkupojan unelma, kiiltävän kirkkaanpunainen paloauto. Sen viimeisten palvelu- vuosien jälkeen on kulunut sekä aikaa että autovahaa. Muutamalta ryhmän jäseneltä jää tutustuminen auton sisätiloihin sikseen näytte- lykierroksen edetessä viimeiseen etappiinsa.

Animaatioesityksen seuraamista varten kiipeämme porrastasantei- den kautta istumaan. Esitys onkin mielenkiintoinen, havainnolliste- taanhan siinä jälleen visuaalisesti, miten Turun palo alkoi ja miten se eteni. Tähän esitykseen käytettiin Turun kaupungista tehtyä pienois- mallia. Päätteeksi saimme tunnus-

tella pikkuriikkisiä rakennuksia, jotka vielä olivat lämpimiä esityksessä käytettyjen valoefektien ansiosta.

Pois lähtiessä mahdollistettiin vielä sukulaisten ja ystävien muistaminen postikortilla, jossa luki muun muassa näin:

"Kävin juuri osallistumassa Heureka ja Turun museokeskuksen Tuli on irti -näyttelyyn, joka vei minut aikamatkalle vuoteen 1827, keskelle Pohjoismaiden suurinta kaupunkipaltoa, näkemään itseni roviol-la, pelastamaan palavasta rakennuksesta tippuvia ihmisiä ja paljon muuta."

Paljon siis jäi kokematta esteettömäksi mainostetusta näyttelystä. Jäin miettimään, miten pyörätuolilla kuljetaan mukulakivikadulla? Ja polttaako kukaan todella näppejään näyttelyssä? ◆

Lormitellen, sormitellen

Teksti: Jenni Paanala, kuva: Kalle Kiviniemi

Lauantaina 19.11.2011 kokoontui Jyväskylän aluesihteerin toimistoon 10 hengen iloinen porukka harjoittelemaan kommunikaatiota **Riitta Lahtisen** johdolla. Päivän nuorin oli vasta 2-vuotias **Lotta**, mutta hänkin viittoi hienosti. **Joosa** puolestaan oppi todella nopeasti lormitusta. **Meija** ja **Roosa-Lilja** kiinnostuivat pistekirjoituksesta. **Manu** oli loistava piirtämään selkään erilaisia muotoja ja **Lumi** tykkäsi tunnustella eläimiä.

Myös aikuiset oppivat päivän aikana uusia asioita. Perheensisäistä kommunikaatiota tulikin harjoiteltua monella eri tavalla, ja päivä tuntui kuluvan nopeasti. Mutta Riitta ei meinannut oppia kaikkien nimiä millään. Ja sekös meitä muita nauratti. Keksimme kaikille omat viittomat ja kehonimet. Ja nyt meistä

moni osaa kertoa nimensä puheen lisäksi omalla viittomalla, omalla kehoviittomalla, sormittamalla viittomakielellä, lormittamalla ja sormittamalla taktiilisti. Ilmankos Riitta oli hieman sekaisin...

Päivän aikana ehdittiin käydä läpi kosketusta ja sen tuomaa informaatiota: on esimerkiksi kovaa, kylmää, kuoppaa, suuntaa kertovaa ja painavaa kosketusta. Lapsetkin saivat osallistua harjoituksiin piirtämällä, tunnustelemalla ja sormittamalla. Yhdessä mietimme, mihin kohtaan ihmisessä on kaunista ja kohteliaista koskea. Esimerkiksi selkään ja jalkaan on helppo näyttää vaikka vessaan lähteminen, mutta tarvittaessa voi käyttää kämmenselkää tai jopa päätä. Parasta on kuitenkin

etukäteen sopia, mitä paikka käytetään ja millä tavalla. Muuten voi olla inhottava yllätys, jos toinen koskee vaikkapa leukaan yllättäen.

Lasten mielestä parasta päivässä taisivat olla pizzat, keksit, pelit ja Hama-helmet. Vaikeinta oli kuulemma pistekirjainten oppiminen. Lapsilla riittikin ihmettelemistä pistekirjoissa: kuinka nopeasti yhden kirjan voi lukea? Aikuisille puolestaan jäi toivottavasti kipinä oppia lisää ja jotain kättä pidempää apua kotiin niihin tilanteisiin, kun on hämärää tai ei kuule kunnolla. Ainakin nyt heillä on Suomen Kuurosokeat ry:n 40-vuotisjuhlakassi, josta voi tarvittaessa tarkistaa taktiilit sormiaakkoset. ◆

Lormitusta.

Tiedottaja esittäytyy

Teksti: Katriina Ekola, kuva: Heikki Ekola

Nimeni on **Katriina Ekola** ja olen työskennellyt tammikuun alusta vs. tiedottajana Suomen Kuurosokeat ry:ssä. Tuntosarvi-lehden päätoimittajuus kuuluu yhtenä osana työtehtäviini.

Olen aikaisemmin työskennellyt Kuurojen Liitossa ja tutustunut silloin viittomakieleen. Oma viittomanimeni on "Rauta" eli oikealla etusormella napautetaan vasemman etusormen reunaa. Viittomanimeni juontuu tyttönimestäni Rautavuoma. Viittomiseni on vali-

tettavasti pahasti ruosteessa. Kyselen siis paljon, miten jokin asia viitotaan, jotta oppisin uusia viittomia ja jo oppimani viittomat palautuisivat mieleeni.

Näkövammaisuus on minulle tuttua monella tapaa. Olen mm. toiminut näkövammaisten alueellisena eurotiedottajana ja ohjannut näkövammaisten lasten kesäleireillä kädentaitopajoja. Suunnitellessani nettisivustoja pyrin huomioimaan esteettömyysasioita apuvälineiden käyttäjien näkökulmasta.

Esteettömyys- ja saavutettavuustyötä olen tehnyt Kynnys ry:n Turun aluetoimikunnan Turku Kaikille -projektissa. Olen työskennellyt myös nuorten liikuntavammaisten ja tapaturmaisesti aivovammutu-
neiden nuorten aikuisten työhönvalmentajana.

Vapaa-ajallani teen mielelläni erilaisia käsitöitä, ompelen, huovutan ja piirrän. Harrastan myös valokuvausta. Erittäin mieluisa projekti menneiltä vuosilta oli näkövammaisten lasten kohokuvakirjan tekeminen. Kirjoitin sadun, tein pistetekstin ja kohokuvia, ompelin myös pienen teltan, johon tarinan hahmot pääsevät oikeasti teltillemaan seikkailunsa aikana.

Pidän erittäin paljon julkaisujen tekemisestä. Kirjoittaminen on ollut mielipuuhaani lapsesta lähtien. Valokuvauksessa on paljon opittavaa; on kiehtovaa sommitella ja löytää uusia kuvakulmia ja hyödyntää tekniikkaa tunnelmien tallentamisessa. Minua kiinnostaa erityisesti makrokuvauk-
se ja kauniit luontokuvat – siel-

tä ruohonjuuren korkeudelta. Nautin siitä, kun saan käsitellä tekstejä ja kuvia ja rakentaa niistä erilaisia kokonaisuuksia. Olen taittanut esitteitä, lehtiä ja pidempiä julkaisuja ja tehnyt graafista suunnittelua.

Lehden päätoimittajuus on minulle nyt uusi työkenttä. Jokainen lehti on oma kokonaisuutensa ja monen tekijän yhteistyön tulos. Jokaisen lehden tekemiseen osallistuu monia henkilöitä: kirjoittamalla, valokuvaamalla, työskentelemällä painotyön eri vaiheissa sekä lehden eri versioiden työstövaiheissa. Yhteistyön tuloksena saamme teille lukijoille Tuntosarvi-lehden eri versiot: painetun isokirjoitusversion, äänitteen, viitotun videon, elektronisen ja pistekirjoitusversion sekä ruotsinkielisen version. Lukijoilta saatu palaute ja juttutoiveet auttavat myös tekemään entistä kiinnostavampaa ja luettavampaa lehteä. Tätä kaikkea ei olisi mahdollista tehdä yksin! Kiitos siis teille kaikille lehden tekemiseen osallistuville!

Iloisin yhteistyöterveisin, Katriina